

LBRIS

We know
books

Copyright © Alec Blenche

Editura Litera
Str. Moeciu 7A,
București
021 319 63 90;
contact@litera.ro
www.litera.ro

Copyright © 2026 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Ilustrații: Radu Stan

Editor: Vidrașcu și fiii
Coordonare editorială: Irina Ilie
Redactare: Mihaela Tîrsu
Corectură: Oana Sănițariu
Design grafic și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLENCHÉ, ALEC

Jurnalul unui fotbalist de buzunar: serenade, salate
și surprize / Alec Blenche. - București: Litera, 2025-
vol.

ISBN 978-630-355-534-8

Vol. 2. - 2026. - ISBN 978-630-355-743-4

821.135.1

ALEC BLENCHÉ

JURNALUL unui FOTBALIST DE BUZUNAR

Serenade, salate
și surprize

Cartea a doua

LITERA
București

Cuprins

La birou, în pijama	6
Într-un fort din perne, la două minute după stingere	15
Învelit în covor, prefăcându-mă că sunt un sushi	26
Ascuns după ușa	53
În spațiul gol de sub scările rulante din mall	58
În cada goală, ca într-o barcă de salvare	64
Sub masa din bucătărie, în timp ce mama face prăjituri	69
Pe ultima treaptă a scării, acolo unde scârțâie cel mai tare	79
În cutia cu jucării vechi, înconjurat de amintiri	88
În dulapul cu haine al tatei, printre cravatele ciudate	97

Scris sub pătură cu lanterna când toată casa doarme	111
Adăugat în timpul unei furtuni, la lumina fulgerelor	128
Pe bârna din curtea școlii, balansându-mă periculos	140
Într-un iglu din perne și cearșafuri	144
În laboratorul de chimie, printre eprubete goale	157
Notat pe ascuns în biblioteca școlii, după raftul cu enciclopedii	163
Adăugat pe furiș în parcul din spatele școlii	173
Privind visător pe geam, cu gândul la Cascada Groazei	189
Cu Gogoasă pe cap, căutându-mi semințe în păr	199
Pe balcon, ținând o umbrelă ca Mary Poppins	217
Pe canapea, cu pălăria lui tata pe cap	225
În pijama, scriind despre pijamale	243
Printre borcanele din cămară, căutând ceva, nu mai știu ce	250
La birou, ca un elev sârguincios	258
Undeva târziu în noapte, sub pături cu lanterna	280

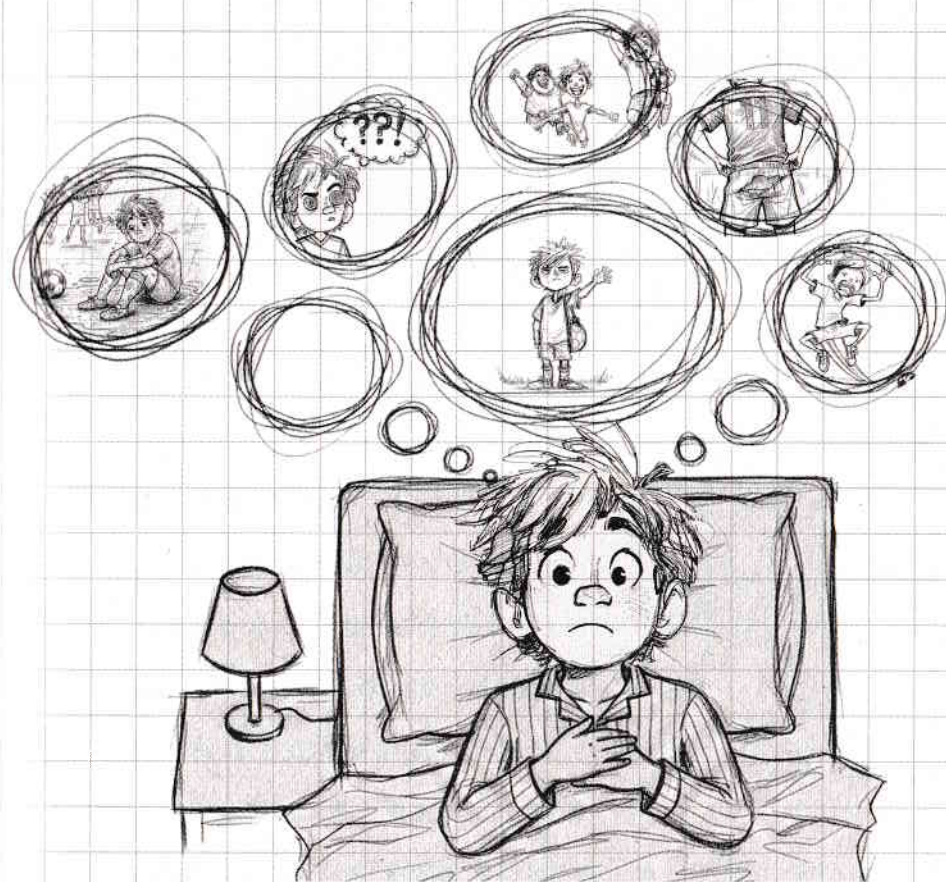
We know
books

La birou, în pijama

Seara dinaintea primului meci a fost **cea mai lungă** din viața mea. Cred că m-am foit de vreo osutăpatruzecișitri de ori, iar Gogoasă a alergat în roata lui atât de mult, că aproape mi-a făcut gaură în perete.

LUCRURI CARE M-AU ȚINUT TREAZ TOATĂ NOAPTEA:

1. Ce-o să se întâmple dacă pierdem primul meci?
2. Ce-o să se întâmple dacă **CÂȘTIGĂM** primul meci?
3. Dacă uit toate schemele tactice ale lui nea Titi?
4. Dacă mi se rup iar pantalonii în fund? (ca la ora aia de educație fizică de anul trecut)
5. Dacă Mircea decide că nu mai vrea să joace cu noi pentru că suntem cam praf?
6. Dacă Vali se sperie iar de minge în timpul meciului?
7. Dacă... dacă... dacă...

Mi-am pus alarma la 6.30, dar m-am trezit la 6.00. Știi sentimentul ăla când ești atât de emoționat, încât stomacul ți se face ghem și nu poți să dormi? Ei bine, stomacul meu s-a făcut nu doar ghem, ci un ghem plin de fluturi care jucau fotbal.

Bine, hai să mă calmez, mi-am spus. Am respirat adânc, așa cum ne-a învățat nea Titi. Am inspirat... Am expirat... Am inspirat...

BANG! BANG! BANG!
- TUDOOOOO! EȘTI TLEAZ? EU SUNT TLEAAAZĂ! AZI E ZIUA DE FOLBAL!

Oli. Evident. Cine altcineva ar bate la ușa mea la 6.02 dimineața cu atâta energie?

- Știu că ești tleaz! Am auzit că **LESPILI!**

Respiri, Oli. **RESPIRI.** Dar n-avea rost să o corectez atunci.

Am deschis ușa și a năvălit înăuntru ca un uragan în miniatură.

- Uite! Mi-am făcut steag! a spus ea, fluturând o bucată de carton pe

care erau niște mângălituri colorate care, în universul lui Oli, probabil însemnau „HAI FOLBALISTI DIN BUBUNAL!”.

- Super, Oli! Acum pot să mă pregătesc de meci?

- NU! Vleau să văd pe Gogoăță! Poate ale și el

EMOȚIUNI!

S-a dus direct la cușca lui Gogoășă și a început să-i vorbească:

- Gogoăță, azi Tudo o să fie **CAMPON!** Sau o să pângă.

Oli una, oli alta!

Mulțumesc pentru încredere, Oli!

Mi-am verificat telefonul. Aveam deja **PATRU MESAJE** de la Gabi (toate trimise între 4.52 și 5.05):

„Ești treaz?” (4.52)

„Eu sunt treaz.” (4.53)

„Nu pot să dorm.” (4.58)

„Mi-am pregătit șosetele roșii. Le-am spălat **SPECIAL** ieri. **DE DOUĂ ORI!**” (5.05)

I-am răspuns rapid: „Acum sunt treaz. Ne vedem la 7.30 în fața școlii.”

Apoi am primit un mesaj de la Vali: „Am visat că apăr un penalti contra lui Messi. Crezi că e semn bun?”

Și Robert: „Am ascultat muzică rock de energizare. Mă simt de parcă am băut 50 de cafele. E **GENIAL!**” Mai

mult ca sigur că nu știa cum e să fi băut chiar și o gură de cafea, dar suna încurajator.

Până și Mara era trează: „Cred că am emoții. E normal?”

Singurul care dormea liniștit era probabil Mircea. Sau poate era treaz și vorbea cu misteriosul lui văr fotbalist.

Am coborât la bucătărie, unde tata făcea deja omletă, iar mama pregătea sendvișuri.

– Să joci cinstit, Tudor! Rezultatul nu contează atât de mult cât... a spus tata, dar a fost imediat întrerupt de mama:

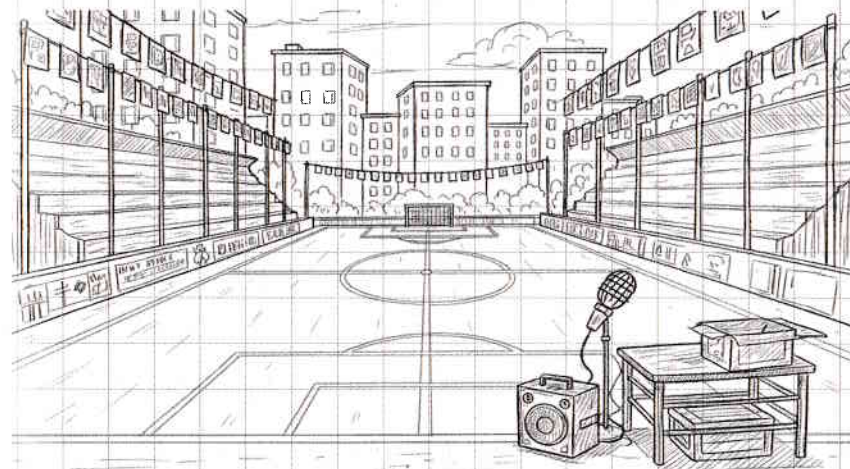

– ... cât să nu-și rupă nimic! Și să nu uiți să bei apă! Și să nu alergi prea tare! Și...

– MAMA, TUDO O SĂ FIE BINE! a strigat Oli cu gura plină de gem. E FOLBALIST DIN BUBUNAL!

– Tudor, o să fie bine. Doar distrați-vă și dați tot ce aveți mai bun.

Pe drum spre școală, meciul de fotbal al fluturilor din stomacul meu se transformase într-unul de wrestling sau rugby. Mă gândeam în continuare la toate lucrurile care ar putea merge prost: „**DACĂ** uit schemele tactice? **DACĂ** mă împiedic? **DACĂ** luăm bătaie cu 10-0? **DACĂ**...” Când am ajuns însă, am rămas cu gura căscată. Terenul arăta... diferit. Mai mare, mai important. Cineva montase

bannere colorate și instalase tribune suplimentare. Era chiar și o cabină de comentatori improvizată (de fapt, doi elevi de liceu cu un microfon și o boxă împrumutate de la laboratorul de fizică, dar tot era impresionant!).

I-am zărit pe Vali, Gabi și Robert lângă vestiar, toți trei părând la fel de neliniștiți ca mine. Mara a sosit câteva minute mai târziu, iar Mircea a apărut ultimul, ca de obicei, cu un aer de încredere care îl făcea să pară mai înalt decât era de fapt.

– Unde e nea Titi? a întrebat Gabi, uitându-se neliniștit în jur.

??

– Aici, puriceilor! am auzit vocea familiară în spatele nostru.

Ne-am întors și l-am văzut pe nea Titi venind spre noi, cu șapca lui roșie trasă un pic pe ochi și un zâmbet încrezător pe față. Avea în mână o geantă sport din care ieșeau mai multe prosoape și sticle de apă.

– Sunteți gata pentru cea mai **TARE** zi de până acum? ne-a întrebat el.

Am dat din cap, deși nu eram siguri. Cum poți fi gata pentru ceva ce n-ai mai făcut niciodată?

??

CUM ȘTII CĂ AI MEGAEMOȚII ÎNAINTE DE MECI:

1. **Ai broscuțe în stomac, nu fluturi** - și nu stau cumiști, ci parcă fac breakdance și sărituri cu prăjina.
2. **Uiți chestii simple** - cum te cheamă, care-i stânga și care-i dreapta, sau unde ai pus ghetetele acum 5 secunde (spoiler: sunt în picioarele tale).
3. **Faci pipi mai des decât bunica** - și te întorci de la baie doar ca să simți că trebuie să te duci din nou.
4. **Transpiri ca un om de zăpadă într-o saună** - deși n-ai făcut încă niciun efort, te topești atât de repede, că părinții ar trebui să-ți facă poze acum, altfel în 5 minute nu mai rămâne nimic din tine.
5. **Visezi cu ochii deschiși** - într-un moment te vezi ridicând trofeul ca un campion, iar în următorul fugi de pe teren cu pantalonii în vine, după ce ai dat autogol.

Nea Titi ne-a condus în vestiar, unde ne-am schimbat în echipamentul nostru oficial: tricouri albastre cu margini albe, șorturi albe și, desigur, **șosetele roșii** aducătoare de noroc.

Știați că „emoție” vine din latinescul *emovere*, care înseamnă „a mișca în afară”? Perfect! Adevărul este că, uneori, simt cum tot ce e în mine vrea să iasă afară (pizza, bomboane de mentă, suc, plăcintă de mere) și tremur ca un blender uitat pe viteza maximă. Altă dată, emoțiile dansează de îmi vine să sar peste garduri. Bine că emoțiile oboresc și ele până la urmă și atunci vor doar să se odihnească.

Într-un fort din perne, la două minute după stingere

Ziua meciului venise nu numai cu multe emoții, dar cu și mai multe **SUPERSTIȚII**.

Chiar înainte de antrenament l-am surprins pe Gabi vorbind cu ghetetele sale:

– Dragile mele, vă rog să mă ajutați să joc bine azi. Să alergați repede și să nu mă împiedicați, da?

Nea Titi a râs.

– Norocul vine din **inimă**, nu din șosete sau ghete. Gabi a roșit, prins în flagrant.

– Știu, nea Titi, dar... un pic de ajutor în plus nu strică niciodată, nu?

– Atunci, dacă te face să te simți mai bine, vorbește cu ele cât vrei! l-a bătut nea Titi pe umăr.

